

110. A szent sátor Isten jelenlétének a helye

A 131. számú éneket imádkozzuk:

Templom csendes mélyén, oltár rejteken

Hóféhéren Jézus titkon ott pihen.

Körülötte éj van, egyedül virraszt,

Mint az égi harmat, hull a szent malaszt.

Most is *a jelenlét imáját* próbáljuk gyakorolni! Azt szeretnénk megismerni, hogy Isten hogyan volt jelen az ószövetségi választott nép számára. *A jelenlét imájának* tanulmányozásánál az ószövetségi kezdetektől induljunk el, hogy egyre közelebb juthassunk az Újszövetséghez!

I. A pátriárkák még nem ismerték a templomot.

Voltak ugyan szent helyeik, ahol segítségül hívták Istent, de ott csak oltárt építettek: Ábrahám például Bételnél, (jelentése: *Isten háza*) (Ter 12,8), Izsák Beersebában (Ter 26,25). Jákob pátriárka pedig Beersebából Háránba menekülve Bételnek (Isten házának) nevezi a helyet, ahol a létrát látja az ég kapujában, és oda emlékkövet állít (Ter 28,17.18), majd Lábántól visszatérve ugyanitt oltárt épített az Úrnak (Ter 35,1). Később is visszakíváncoltak arra a helyre, hogy ott áldozatot mutassanak be, és segítségül hívják atyáik Istenét. Az egész nép számára leginkább ismert ilyen hely a Sínai-hegy volt, mint Isten megnyilvánulásának a helye. A Kivonulás könyvében van erről tanítás (Kiv 3,12; 19,20). De ezek még nem lettek olyan szentélyek, mint amilyen később a szent sátor Silóban (1 Sám 1,3), illetve a templom Jeruzsálemben (1 Kir 5,19) volt.

II. Isten utasítást adott a szent sátor elkészítésére a Sínai-hegyen

Mindenesetre **mi** most **próbáljunk behatolni a Sínai-hegy misztériumába**, a Sínai-hegy Istenének titkába, mert végül is Isten ott adta az utasítást a szent sátor elkészítésére, melyben majd közöttük lakik. *Mózes, Áron, Nádáb, Ábiu és hetvenen Izrael vénei közül felmentek a Sínai-hegyre* (vö. Kiv 24,9). Most velük együtt merészkedjünk fel oda mi is! Akiknek már megadatott eljutni a Sínai-hegyre, azok kopár, sziklás hegyet láttak ott. Külön élmény, ha valaki még az éjszaka sötétjében tud felmenni, és a napkeltét onnan a hegyről megélve megtapasztalhatja, hogy a fény hogyan önti el a hegyet és az ember lelkét.

Izrael vénei, akik felmentek a hegyre: *Látták Izrael Istenét. Lába alatt olyan valami volt, mint a zafír kövezet, és fénylett, mint a tiszta ég. De a kezét nem emelte fel Izrael képviselői ellen, ezért láthatták az Istent. Ettek és ittak* (Kiv 24,10.11). Ezért érdemes nekünk is lélekben felmennünk oda! Ha még nem is látjuk Istent, de legalább azokat nézzük, akik ott Őt látták! A szent író dadog! *Isten lába alatt valami olyan volt, mint a zafír kövezet* (búzavirágkék színű és bársonyos fényű kő), és olyan ragyogóan *fénylett, mint a tiszta ég*. A Napba nem tudunk belenézni, de az ég kékjének ragyogását elbírja a szemünk, azt szívesen nézzük.

Akkor az Úr így szólt Mózeshez: *Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj itt!* (Kiv 24,12). Tehát Mózes még beljebb, még följebb, magához még közelebb viszi. Milyen jó volt azoknak a kiválasztottaknak! Isten ugyanis *nem emelte fel ellenük a kezét, mert ők Izrael fiainak a képviselői* voltak. Itt valami titkot élhetünk meg: **azoknak, akik nemcsak a maguk számára, hanem a testvéreik számára is kéri a kegyelmet, és őket képviselve lépnek az Úr elé, az Úr szívesen kinyilvánítja magát!**

Az, hogy ők ettek és ittak, szokványos dolog. A Biblia nem nagyon szokta megjegyezni, hogy Isten választottjai étkezéssel foglalkoznak. Itt azonban megemlíti, mert nyilván nem valami közönséges étel és ital volt az a számukra, hanem ők Istenből táplálkoztak!

Itt van az ősminta, hogy mire kell a szent sátor: **ott meg lehet látni Istent, ott Belőle lehet élni, ott lehet enni és inni Őt!** Ez nemcsak az Eucharishtiában valósul meg, hiszen Isten a közvetítő eszköz – tehát a kenyér és a bor – nélkül is tud bennünket önmagával táplálni!

Miután Mózes felment a hegyre, a felhő betakarta a hegyet, és az Úr dicsősége leereszkedett a Sínai-hegyre. A felhő hat napig takarta be. A hetedik napon a felhőből szólt Mózeshez. Az izraeliták szemében Isten dicsősége olyannak mutatkozott, mint az emésztő tűz a hegy csúcsán. Mózes belépett a felhőbe, és felment a hegyre. Mózes negyven nap és negyven éjjel maradt ott a hegyen (Kiv 24,15.18). A felhő és a tűzoszlop, majd a szent sátorok is jellemzője lesz: Isten jelenlétét jelzi, Isten dicsőségét mutatja, mint később a katolikus templomokban az örökmécses. Istennek a fensége és a megközelíthetlensége az, amit a *dicsőség* szó ki akar fejezni. *Az Úr dicsősége leereszkedett, Mózes pedig beléphetett a felhőbe.*

III. Menjünk be Mózesrel Isten szent hajlékába!

Az isteni felhőben, az Úr mennyei szentélyének földi másában Isten ugyanis így szólt Mózeshez: *Készíts nekem szentélyt, hogy közöttük lakjam! Annak a hajléknak a mintájára és azoknak a felszereléseknek a mintájára készítsd el, amelyeket mutatok neked* (Kiv 25,8.9), vagyis az égi szent sátor mintájára! Az Újszövetségben Szent Pálon keresztül kapjuk a tanítást: *Krisztus nem kézzel épített szentélybe lépett be, amely a valódinak csak előképe, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt közbenjárjon értünk* (Zsid 9,24). Erről a mennyei szentélyről van szó. Az Úr ott részletes tanítást adott Mózesnek a szent sátor felszereléséről: a szövetség ládájáról, a kitett kenyerek asztaláról, a mécsstartóról, a szent hajlékról, a függönyökről és a takarókról. Újra meghagyta: *Vigyázz, hogy a szerint a minta szerint készítsd, amelyet a hegyen mutattam neked* (Kiv 25,39). Itt a földön tehát elkészült Istennek egy hajlék – még hogyha hordozható hajlék is – azért, hogy jelezze: ennek révén Isten mindig népével marad, választott népét Ő vezeti a sivatagon át, illetve a földi élet zarándokútján át az ígért földjére, a mennyei hazába.

1.) A szent sátor legértékesebb darabja **a szövetség ládája**. Mózesnek ebbe kell majd elhelyeznie a *bizonyítékot*, vagyis a bizonyosságot: *a két kőtáblát*. Ez a láda – a mai mértékegységgel – egy 125 x 75 x 75 cm-es láda. Az ószövetségi nép tudta, hogy *a szövetség ígét maga Isten írta a kőtáblákra* (vö. MTörv 10,1.5), és ezért ezeket az Istentől érintett köveket, kőtáblákat a lehető legszentebb módon őrizte.

Milyen vigasztalás ez számunkra! Ha imádkozás közben **valaki úgy érzi, hogy kőszíve van** – s nem lángol a lelke –, akkor tegye oda az Úr elé: „Érintsd meg, Uram! Vésd bele a Te ígédet, Uram!” Micsoda isteni élmény lesz, ha már nem kőtáblát vagy kőszívet, hanem a Szentlélektől átjárt új szívét adhatok az Úrnak: „Itt van a szívem, Uram! Illesd, érints, ne csak betűket vessél rá, hanem magadat vésd be a lelkembe, önts bele a szívembe!”

2.) Isten megparancsolta, hogy a szövetség ládája fölül **két kerub angyalt** készítsenek. A kerubok azok az angyalok, akik felett Isten trónol (vö. 1 Sám 4,4; 2 Sám 6,2; Zsolt 79,2). Az Ószövetség népének

tehát volt ilyen élménye: ahol a kerub angyalok vannak, ott van Isten! Maga az Úr tesz ígéretet: *Ott fogok veled találkozni, s a törvény ládájánál álló két kerub között, az engesztelés táblájáról közlöm veled mindazt, amit általad Izrael fiainak mondani akarok* (Kiv 25,22).

3.) A szövetség ládája **jelet ad az indulásra**. Az indulást *harci ének kíséri* (vö. Szám 10,4.35). Tanúsítja, hogy maga Isten – *a hős Harcos* (Bölcs 18,15) – harcol népéért, mint az Egyiptomból való kivonulás alkalmával, s vezeti népét a megígért földre (vö. Kiv 15,3). Az ószövetségi választott nép tudta, hogy a szent Isten jelenléte a népek között szentséget követel meg a hozzá közeledőtől (vö. 1 Sám 6,19). Az Úr maga műveli ezt a megszentelődést: *Izrael fiaival ezen a helyen találkozom, amelyet megszentel dicsőségem. Megszentelem a találkozás sátrát és az oltárt. Megszentelem Áront és fiait is, hogy mint papok szolgáljanak Nekem. Izrael fiai között fogok lakni, és Istenük lesznek. Nekik meg kell tudniuk, hogy én, Jahve az Ő Istenük vagyok, aki kivezettem őket Egyiptomból, hogy közöttük lakjam: Én, Jahve, az Ő Istenük* (Kiv 29,43.46).

Nagyon boldogan, gyermeki bizalommal **keressük meg életünkben azt a tabernákulomot, azt a szent szekrényt**, ahonnan Isten a mi számunkra is megadja a jelet a Hozzá való indulásra, **s ki akarja nyilatkoztatni a dicsőségét, amelybe minket is be akar vezetni!**

IV. A silói szentélyből adta áldását népére az Úr

Először a Sínai-heggyel szemben állították fel a szent sátrat. Azután negyven évig vezette a nép vándorlását a pusztában. A Bírak korától (Józs 18,1), egészen Dávid királyig Silóban volt a szentély. Akkor történt az, hogy Dávid a nép örömujjongása között ünnepélyesen bevitte Jeruzsálembe, hogy ott legyen majd az állandó helye. Salamon készíti el a templomot (vö. 2 Sám 6,12; 2 Krón 6,41).

V. Próbáljam tehát megkeresni az én életemben a találkozásokat a köztünk lakó Istennel!

Bár a Sínai-hegyi szövetségekötésnél a választott nép apraja-nagyja jelen volt, és az apraja biztos nem értette, hogy miről van szó, mégis részese lett a szövetségnek.

Amikor kicsiny koromban **megkereszteltek**, akkor még én sem érthettem, hogy mi történt velem: hogyan lettem én is az újszövetségi választott nép tagja. De **Isten engem is megszentelt**, mint ahogyan Áront és fiait. Attól kezdve az Úr engem is befogadott szent sátorába. Elmélkedő lélekkel most felkereshetem azt a templomot, amelyben megkereszteltek. Nem szükséges elmerülnöm a részletekbe, inkább csak engedjem, hogy a hely szentsége újra beleáradjon a lelkembe! Csodálkozva eszméljek rá: a keresztségben kapott kegyelem azóta is árad felém és belém abból a templomból! Olyan ez, mint amikor a forrás vizét csőbe vezetjük, és így mindig közvetlen összeköttetésben lehetünk az élő vizek eme forrásával. Isten nem tett elzárócsapot e kegyelemvezetékre! Ott a Sínai-hegyen *a nép képviselői*, a kiválasztottak *ettek és ittak* Istenből. Minél többet iszom Belőle, annál több lesz az élet bennem! **Boldogan ismerjem fel, hogy azóta is ebből a keresztségi kegyelemből táplálkozom!**

VI. Keresztégem helye szent hely!

Számomra tehát a szent sátornál is szentebb hely! Állandóan árad felém azóta is onnan Isten megszentelő kegyelme. A keresztségben Isten megérintette a lelkemet, s a második Ádámnak, Krisztusnak a közreműködésével új életet fakasztott bennem. Ez jobban megszentel, mint Ádámot Isten kezének érintése a teremtéskor (vö. Ter 2,7), vagy mint az ószövetségi népet a parancsolatok kőtáblái, amelyeket Isten keze érintett (vö. Kiv 33,16). Ha még nem is érzem magamon ezt az isteni érintést, azonban a hitet felindíthatom: „Hiszem, Uram, hogy ennyire közel jöttél hozzám! Megérintetted, sőt megcirógattad a lelkemet.” Ahogyan csak a kicsiny gyermek tudja fejecskéjét odahajtani édesanyja vagy édesapja cirógató keze alá – mert még igényli ezt az érzékelhető szeretetet –, úgy hajtsam én is oda a lelkemet Isten-Atyám cirógató keze alá! **Valamit talán megélhetek Isten jelenlétéből, amikor Isten így megcirógatja a lelkemet.** Ez az isteni jelenléttől való megérintettség **békességet ad a lelkemnek.** A szombati nyugalomnak is ez az értelme. Az *Úr így szólt Mózeshez: Parancsold meg Izrael fiainak: tartsátok meg szombatjaimat.* (A szombat, a „szabat” (héber): a nyugalom napja.) – *Legyen az jel köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre! Erről ismerik meg, hogy én, az Úr szenteltek meg titeket. Ezért tartsátok meg a szombatot, legyen az szent előttetek* (Kiv 31,12.14).

Az Isten jelenlétének imája, vagyis jelenlétének az imában való megélése **nyugalmat ad a léleknek.** Ezt a nyugalmat – amellyel elhagyom a hétköznapi, evilági foglalatosságaimat azért, hogy Istennel lehessenek – megélhetem, megtapasztalhatom. Isten jelenléte megszentel, vagyis segít, hogy a rosszat elutasítva **a jót válasszam!** Ha a magam erejéből nem is tudok szent lenni, és így szent cselekedeteket megvalósítani, akkor maga az Úr biztat, hogy kérjem az Ő segítségét! Amit Mózesnek mondott, az nekem is szól: *Én magam megyek veled, és nyugalmat biztosítok számodra* (Kiv 33,14). **Akárhol is vagyok, akárhová megyek, az én Uram velem van, az Ő békéjét adja nekem!** Ha a sivatagi vándorlásom során szárazság gyötör, s lelkem nem érzi az Úr közelségét, tegyék úgy, mint Mózes, aki *segítségül hívta az Úr nevét. Az Úr elvonult előtte és ezt mondta: „Jahve, Jahve, irgalmas és könyörületes Isten, hosszan tűrő, gazdag kegyelemben és hűségben”* (Kiv 34,5.6). Ez Mózes „Jézus-imája”. *Segítségül hívta az Úr nevét, Isten pedig megmutatta, hogy Ő könyörületes Isten: elvonult előtte, megmutatta jelenlétét!* Így hívogassam én is szüntelenül az én Istenem nevét, s – amint Mózesről tudjuk – **Ő szívesen megmutatja jelenlétét, megmutatja irgalmas szeretetét nekem is.**

Mondogassuk Neki:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

Énekeljük:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

Mondogassuk Neki állhatatosan, hívjuk segítségül szent nevét *szüntelenül*, és bízhatunk benne, hogy Ő bizonyosan megmutatja irgalmas jelenlétét! Ámen.